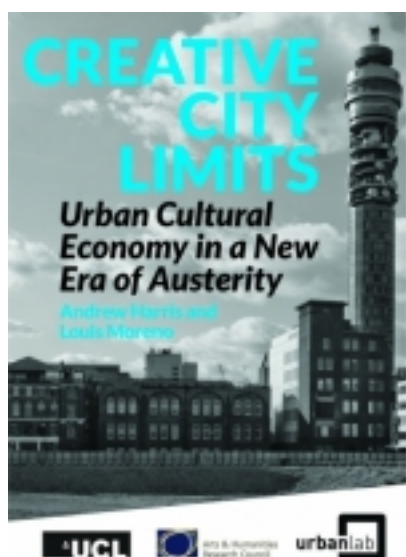

Creativitat urbana i conflicte social

Publicat per [Interacció](#) [1] el 28/01/2014 - 10:13 | Última modificació: 17/04/2026 - 10:55

La idea de “ciutat creativa” ha funcionat durant dècades com una promesa: cultura, innovació i talent com a motors de creixement urbà. *Creative City Limits* introdueix un gir necessari. No nega aquesta promesa, però en posa en evidència les condicions materials que l'han fet possible i, sobretot, els seus efectes. En un context de crisi i austeritat, la pregunta ja no és com activar la creativitat, sinó què ha produït realment aquest model de ciutat.

El document parteix d'una revisió crítica del paradigma de la ciutat creativa, especialment en el context posterior a la crisi financera de 2008. Durant dues dècades, aquest model ha orientat polítiques urbanes basades en la idea que la cultura, el talent i les indústries creatives podien impulsar el creixement econòmic i la regeneració urbana. Aquesta narrativa ha estat àmpliament adoptada per governs locals i planificadors, sovint vinculada a processos de renovació urbana i a la competència entre ciutats.

El text situa aquest model dins d'un cicle econòmic concret: el boom financer i immobiliari. La cultura hi apareix associada a dinàmiques de consum, inversió privada i desenvolupament urbà orientat al mercat. En aquest context, la creativitat no només ha estat un recurs cultural, sinó també un instrument per revaloritzar espais urbans i atraure capital.

Una de les crítiques centrals és que aquest model ha contribuït a la precarització del treball cultural. La promoció de la flexibilitat, l'emprenedoria i la innovació ha anat acompanyada d'una erosió de drets laborals i d'una normalització de trajectòries professionals inestables. La creativitat, en aquest sentit, no és només una oportunitat, sinó també una forma de reorganització del treball.

El document també analitza el paper de la cultura en els processos de regeneració urbana. Sovint, els artistes i les pràctiques culturals actuen com a catalitzadors inicials, però acaben sent expulsats quan els barris es revaloritzen i augmenten els preus. Aquest mecanisme revela una paradoxa: la cultura contribueix a transformar els espais, però no pot sostenir-se en les condicions que ella mateixa ajuda a generar.

Un altre punt clau és la crítica a la simplificació del concepte de creativitat. El model dominant ha privilegiat formes visibles, comercialitzables i associades a determinats perfils socials, deixant fora pràctiques quotidianes, comunitàries o no orientades al mercat. Això ha limitat la capacitat del model per abordar desigualtats socials i territorials.

Davant d'aquests límits, el text proposa un desplaçament. No es tracta d'abandonar la idea de ciutat creativa, sinó de recuperar-la en clau més àmplia i situada. Això implica reconèixer formes de creativitat ordinàries, distribuir-

ne les oportunitats més enllà dels centres urbans i reconnectar-les amb objectius socials com l'habitatge, l'ocupació o la cohesió .

En el fons, el document planteja una revisió política del model. La creativitat no pot continuar funcionant com a coartada per a determinades dinàmiques econòmiques. Si ha de tenir un paper en el futur de les ciutats, haurà de redefinir-se com un bé col·lectiu, vinculat a les condicions de vida i no només a les estratègies de creixement urbà.

Andrew Harris, Louis Moreno | AHRC Research Networking

[Creative city limits: urban cultural economy in a new era of austerity](#) [2]

Categories: Informe

Categories: Informes i documents

Etiquetes: economia de la cultura

Etiquetes: desigualtats culturals

Etiquetes: desenvolupament territorial

Etiquetes: treball cultural i professionals

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2014/creativitat-urbana>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/e130350.pdf>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/4621>